

KÉT KELTA MÁGUS

Dylan Thomas és William Butler Yeats költeményei elé

Talán meg kellene magyarázni, miért kerül a két költő egymás mellé.

Dylan Thomas walesi sámán költő volt, aki (az itt szereplő gyászvers szerint is) a Napra rádalolva szerezte verseit, Yeats ír költőnél is a „Hold sötét leopárdjairól”, „a hegy szent kentaurjairól” olvassunk (*Mélabús sorok*). Kelta (és nemcsak kelta) mitizálás élteti mindkettejük világát. Beleszülethettek egy kétezeréves ossziáni, aengusi költészetbe, ötezer éves kultúrájú ősföldre, megalitikus misztériumokkal, Stonehenge-dzsel, Newgrange-dzsel, merlini varázslattal és Grál-legendával, arthuri álomlovag-háttérrel, a csontok halhatatlanságával. (Dylan Thomas: *És nem vesz rajtuk erőt a halál*). Ahogy fő kritikusom, szerkesztőm, Drávucz István oly találóan mondta: e népnél „domesztikált a misztika”, az emberek Yeats versei (és a csodás veszprémi Bran-együttes zenéje alapján) „kéz-a-kézben jártak a tündérekkel”.

A két költő közti különbséget az adja tán, hogy Yeats korai korszaka lágyabb, dallamosabb, még a múlt század végi preraffaelitizmusban, késő romantikában, szimbolizmusban gyökerezik (*Innisfree*, *A tó szigeteihez*), Dylan viszont az 1930-as évek kemény szürrealizmusával, tudatalattiságával indul.

Yeats 1923-ban Nobel-díjat kapott, és megérte az öregséget, Dylan Thomas is megérdemelte volna az elismerést, de ő 39 évesen, tragikusan korán halt meg.

Dylan Thomas (1914-1953)

William Butler Yeats (1865-1939)

Erdődi Gábor

Dylan Thomas versei

A HÁROMKIRÁLYOK

Most és mindörökké látja lelki szemem:
Tarka palástban a sápadt légületlenek
elő- és eltűnnek a kékes éj-mélyeken
Agg arcaik miként eső-verte kövek
Ezüst sisakjaik billegnek té- s tova
S minden szemük merőn várná újra vakon
- hisz őket nem elégíté ki a Kálvária -
a kétes csodát az állati almokon.